

RAKKAUDEN ASKELKUVIOT

An illustration of a man and a woman embracing. The man is on the left, wearing a white tank top and black pants, with his arms around the woman. The woman is on the right, wearing a white top and a long, flowing, light-colored skirt, with her arms around the man. A large, white, stylized infinity symbol is superimposed over the couple, framing them. The background is a vibrant teal color, decorated with various pink and red flowers of different sizes and styles, including daisies and smaller blossoms.

nicola yoon

TAMMI

RAKKAUDEN ASKELKUVIOT

An illustration of a couple in a dance pose. The man is on the left, wearing a dark vest and light shirt, holding the woman. The woman is on the right, wearing a white dress with a dark sash. Behind them is a large, stylized black flourish that loops around the text above and below.

nicola yoon

Suomentanut Helene Bützow

TAMMI • HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Instructions for Dancing

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

TEXT COPYRIGHT © NICOLA YOON 2021
JACKET ART COPYRIGHT © RENIKE 2021
JACKET LETTERING COPYRIGHT © JYOTIRMAYEE PATRA 2021
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA TAMMI 2022
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-4073-2
PAINETTU EU:SSA

*Äidilleni,
joka hymyilee yhä kaikesta huolimatta.*

*Ja apelleni,
joka ei lakannut missään vaiheessa hymyilemästä.*

SISÄLTÖ

1 Parempi versio itsestäni.....	11
2 (Entiset) rakkausromaanien suosikkigenret.....	16
3 Anna kirja, ota kirja.....	18
4 Danica ja Ben.....	27
5 Nuotio	29
6 Ei noita	35
7 Shelley ja Sheldon	41
8 Zoltar	43
9 Vaarallinen tartunta.....	47
10 Rakkausromaanin mieshenkilön klassisia ominaispiirteitä: Päivittyvä luettelo.....	58
11 Sydänsurujen kaava	59
12 Opetuksia.....	62
13 Tanssia virran vietävänä	68
14 Tanssi numero yksi	73
15 Tanssi numero kaksi, poiminto.....	85
16 Tanssi numero kolme	86
17 Tanssi numero neljä.....	87
18 Tarkka määritelmä.....	96
19 Ei mitkään deitit, osa 1/3	98
20 Toinen näytös.....	105
21 Ei mitkään deitit, osa 2/3	107
22 Musta laatikko, sanat Evie Thomas ja Xavier Woods	119
23 Satumaista, loistavaa ja erinomaista	121
24 Ei mitkään deitit, osa 3/3	122
25 Ne joiden tuloa ei voi ennustaa, osa 1.....	132
26 Sophie ja Cassidy.....	136
27 Ne joiden tuloa ei voi ennustaa, osa 2.....	138
28 Putoaminen.....	139
29 Ne joiden tuloa ei voi ennustaa, osa 3.....	145
30 Kalliolta	148
31 Ehdottomasti deitit	154

32 Tacotaan.....	163
33 Aika jonka saamme	173
34 I Got You Babe.....	183
35 Bachata-maanantai	188
36 Salsa-tiistai	190
37 Länsirannikon swing -keskiviikko.....	192
38 Hustle-torstai	196
39 Tango-perjantai	198
40 Julistuksia.....	201
41 Ilo-emoji	207
42 Kiusaantuneita hiljaisuuksia	209
43 Viihdyttäkää meitä	220
44 Archibald ja Maggie	225
45 Kielen keksiminen.....	229
46 Danceball.....	231
47 Mereksi	240
48 X ja minä	245
49 Poissa, osa 1.....	248
50 Rakkaus ja sen vastakohta.....	249
51 Poissa, osa 2.....	250
52 Anteeksianto	252
53 Valo ja pimeys	260
54 Miljoona kahdeksansataaneljätoistatuhatta neljä.....	261
55 Kala ja leipä.....	265
56 Joskus ja aina.....	269
57 Kaksi pukua	274
58 Vastauksia.....	278
59 Kunnes kuolema meidät erottaa	284
60 Tulevaisuus.....	290

Kirja rakkaudesta on pitkä ja pitkäveiteinen
Sitä ei jaksa edes nostaa
Se on pullollaan taulukoita, faktoja ja lukuja
Ja tanssinopetusta
Mutta
On ihanaa kun luet sitä minulle
Ja sinä
Voit lukea minulle ihan mitä tahansa
THE MAGNETIC FIELDS, THE BOOK OF LOVE

Juuri kukaan ei selviydy rakkaudesta hengissä.

HELEN FISHER

PAREMPI VERSIO ITSESTÄNI

KIRJAT EIVÄT ENÄÄ lumoa minua. Ennen ne lumosivat, ja jos olin surun ja hulluuden karuilla syrjäperukoilla tai poterossa niiden välissä, saatoin valita umpimähkään minkä tahansa suosikkikirjoistani, asettua pörröiseen vaaleanpunaiseen nojatuoliini ja lukea oikein sydämeni kyllyydestä. Olo parani kolmannen – tai viimeistään neljännen – luvun kohdalla.

Nykyään kirjat eivät ole mitään muuta kuin kirjaimia, jotka on järjestetty virheettömiksi sanoiksi, jotka taas on järjestetty kieliopillisesti moitteettomiksi lauseiksi, hyvin jäsennellyiksi kappaleiksi ja temaattisesti ehjiksi luvuiksi. Ne eivät ole enää maagisia eivätkä vaikuttavia.

Olin edellisessä elämässäni kirjastonhoitaja, joten kirjani on järjestetty genren mukaan. Modernien rakkausromaanien luokka oli suurin, kunnes aloin antaa kirjoja pois. Kaikkien aikojen lempikirjani on *Cupcakes and Kisses*. Otan sen hyllystä selattavaksi, annan sille vielä viimeisen mahdollisuuden tehdä taikojaan. Paras kohta on se, jossa tylsän asiallinen keittiömestari ja seksikäs, alati mököttävä, taustaltaan arvoi-

tuksellinen linjakokki käyvät keittiössä ruokasotaa. Lopussa kumpikin on yltä päältä jauhoissa ja kuorrutuksessa. Sitten seuraa suudelma ja runsaasti jälkiruoka-aiheista sanahullut-
telua.

Makeat huulet.

Hunajapupu.

Pähkinä purtavaksi.

Puoli vuotta sitten tuo kohtaaminen olisi saanut minut siirappisen tunteelliseksi. (Huomaatteko?)

Mutta entä nyt? Ei yhtikäs mitään.

Ja koska sanat eivät ole muuttuneet edellisestä lukukerrasta miksiäkään, on pakko myöntää, ettei vika ole kirjassa.

Vika on minussa.

Suljen kirjan ja lasken sen päällimmäiseksi poisannettavien pinoon. Vielä viimeinen keikka huomenna kirjastoon, ja kaikki rakkausromaanini ovat poissa.

Juuri kun alan pakata niitä reppuun, äiti pistää päänsä ovesta. Hänen katseensa tekee lenkin naamastani kirjatorniin, edelleen neljään tyhjiin hyllyriviin, ja takaisin naamaani.

Äiti rypistää otsaansa ja näyttää siltä kuin aikoo sanoa jotakin, mutta ei sitten sanokaan. Sen sijaan hän ojentaa kätensä ja työntää puhelintaan minulle. ”Isä soittaa”, hän sanoo.

Pudistan päätäni niin rajusti, että letit piiskaavat kasvoja.

Äiti tyrkyttää puhelinta edelleen. ”Ota. Ota”, hän sanoo äännettömästi.

”En, en, en”, vastaan äännettömästi.

En ole ikinä nähnyt kahden pantomiimitaiteilijan kiistelevän, mutta kuvittelen että se voisi näyttää suunnilleen tältä.

Äiti tulee kynnykseltä peremmälle huoneeseeni. Mahdun nipin napin ampaisemaan hänen ohitse, joten sen minä teen.

Pinkaisen kapeaan käytävään ja lukittaudun kylpyhuoneeseen.

Äiti koputtaa oveen kymmenen sekuntia myöhemmin, kuten arvata saattaa.

Avaan oven.

Äiti katsoo minuun ja huokaa.

Huokaan takaisin.

Nykyään kommunikoimme etupäässä noilla pikku henkäyksillä. Äidillä ne ovat Turhautuneita, Loputtoman raskaita, Tuskastuneita, Kärsimättömiä ja Pettyneitä.

Minä henkäilen Hämmentyneesti.

”Yvette Antoinette Thomas”, äiti sanoo. ”Kauanko ajattelit jatkaa tuota?”

Vastaus – mielestäni rehti sellainen – on ikuisesti.

Aion olla isälle vihainen ikuisesti, juuri niin kauan.

Aiheellisempi kysymys kuuluu: miksi äiti ei ole?

Hän sujauttaa puhelimen takaisin essun taskuun. Äidin otsassa ja lyhyessä afrotukassa on jauhoa, ja näyttää siltä kuin hän olisi harmaantunut yhtäkkiä.

”Vietkö taas kirjoja?” hän kysyy.

Nyökkään.

”Tykkäsit niistä ennen kovasti”, äiti sanoo. Hän sanoo sen siihen tyyliin kuin aikoisin syyttää kirjat palamaan sen sijaan, että lahjoitan ne kirjastolle.

Kohtaan hänen katseensa. Tuntuu, että nyt voisi olla hyvä hetki. Jos äiti on halukas puhumaan kirjojen lahjoittamisesta, hän saattaa olla halukas puhumaan myös jostakin oikeasta asiasta, tyyliin isästä ja avioerosta ja siitä, miten asiat ovat menneet sen jälkeen.

”Äiti –” minä aloitan.

Mutta hän kääntää katseensa, pyyhkii kätensä essuun eikä

anna minun jatkaa. ”Danica ja minä leivomme brownieita”, hän sanoo. ”Tule auttamaan.”

Leipominen on uutta. Äiti aloitti sen sinä päivänä, jona isä muutti pois vanhasta talostamme, ja se jatkuu edelleen. Jos äiti ei ole työvuorossa sairaalassa, hän leipoo.

”Tapaan illalla Martinin ja Sophien ja Cassidyn. Tarkoitus on ruveta suunnittelemaan road trippiä.”

”Olet nykyään enemmän ulkona kuin kotona”, äiti toteaa.

Kun äiti sanoo jotain sellaista, en tiedä koskaan mitä tekisin. Se ei ole kysymys eikä syytös, mutta siinä on silti vähän kumppaakin. En vastaa, vaan tuijotan hänen essuaan. Siinä lukee: *Pussaa kokkia*, ja kuva esittää jättikokoisia punaisia pusuhuulia.

On totta, etten ole nykyään pahemmin kotona. Ajatuskin siitä, että viettäisin seuraavat tunnit leivontapuuhiissa äidin ja siskoni Danican kanssa, täyttää minut jos ei nyt ihan epätoivolla niin ainakin jollain sitä muistuttavalla. Danica on pukeutunut tilanteeseen sopivalla tavalla – vintagetyyliseen essuun ja siihen sopivaan kokinhattuun, joka kököttää keskellä hänen afropöröään. Hän puhuu uusimmasta poikaystävästään, josta on (tosi) tohkeissaan. Äiti kertoo puistattavia juttuja päivystyspolilta ja haluaa ehdottomasti soittaa reggaeta, sellaisia vanhan koulun setiä kuin Peter Tosh tai Jimmy Cliff. Tai – jos Danica saa tahtonsa läpi – he soittavat trip-hopia, ja Danica raportoi kaikesta someen. Kumpikin teeskentelee, että tässä perheessä on kaikki ihan kunnossa.

Kaikki ei ole kunnossa.

Äiti huokaa taas ja hieroo otsaansa. Jauho leviää.

”Tuossa on jauhoa”, sanon ja ojennan käteni pyyhkiäkseni sen pois.

Äiti väistää kättäni. ”Anna olla. Likaseksi tässä kummin-

kin tulee.” Äiti on kotoisin Jamaikalta. Hän muutti tänne neljätoistavuotiaana mummin ja vaarin kanssa. Hän puhuu jamaikalaisittain vain silloin kun on hermostunut tai tolaltaan. Nyt korostusta tuskin kuulee, mutta siellä se kuitenkin on.

Hän kääntyy ja menee takaisin alakertaan.

Pukiessani yritän olla ajattelematta ei-ihan-riitaamme, mutta lopulta ajattelen silti. Miksi äiti oli raiteiltaan siitä, että annan loputkin rakkausromaanit pois? Ihan kuin olisi pettynyt minuun siksi, etten ole enää sama ihminen kuin vuosi sitten.

En tietenkään ole sama ihminen. Miten voisin olla? Toivon, että olisin voinut suhtautua eroon yhtä rauhallisesti kuin äiti ja Danica. Toivon, että voisin leipoa huolettomana heidän kanssaan. Toivon, että voisin olla taas se tyttö, joka ajatteli, että hänen vanhempansa eivät voisi tehdä mitään väärää, ei varsinkaan isä. Että voisin olla tyttö, joka toivoi löytävänsä isona samanlaisen rakkauden kuin heillä. Uskoin *onnellisina elämänsä loppuun asti* -juttuihin, koska se oli käynyt toteen heidän tapauksessaan.

Haluun palata ajassa taaksepäin ja olla tietämätön kaikesta siitä, minkä tiedän nyt.

Mutta tietämättömyyteen ei ole paluuta.

En voi olla tietämättä, että isä petti äitiä.

En voi olla tietämättä, että hän jätti meidät toisen naisen takia.

Äiti kaippaa sitä versiota minusta, joka rakasti noita kirjoja.

Minäkin kaippaan sitä.

2

(ENTISET) RAKKAUSROMAANIEN SUOSIKKIGENRET

Modernit

1. Vihollisista rakastavaisiksi – Ikuinen kysymys kuuluu, tapavatko he toisensa vai suutelevatko? Vitsi, vitsi. Tietysti suutelevat.
2. Kolmiodraama – Kaikista on ihana inhota kolmiodraamaa, mutta itse asiassa ne ovat mahtavia. Niissä päähenkilö voi valita itsensä useammista versioista: siitä joka oli ennen ja siitä joka hänestä on vasta tulossa. Huom.: Jos joudut joskus valitsemaan vampyyrin ja ihmissuden välillä, valitse vampyyri. Alla kerrotaan tarkemmin, miksi vampyyri on (tietysti) oikea valinta.
3. Toinen mahdollisuus – Tajuan nykyään, että tämä on kaikkein epärealistisin teema. Jos joku loukkaa kerran, miksi hänelle pitäisi antaa mahdollisuus tehdä sama uudestaan?

Yliluonnolliset

1. Vampyyrit – Ne ovat seksikkäitä ja niiden rakkaus on ikuista.
2. Enkelit – Niillä on siivet, joilla ne suojaavat ihmistä tai lennättävät hänet sinne, missä hänen kannattaa olla.
3. Muodonmuuttajat – Etupäässä jaguaarit ja leopardit, mutta periaatteessa kaikki isot kissaeläimet. Yritin kerran lukea muotoaan muuttavista dinosauksista. T. rexeistä, pteranodoneista, apatosauksista jne. Ne ovat juuri niin hirveitä kuin kuvitella saattaa.

3

ANNA KIRJA, OTA KIRJA

KUN MENEN SEURAAVANA aamuna alakertaan, äiti on jo lähtenyt töihin sairaalaan. Danica istuu pöydässä ja ottaa kuvia brownieista, jotka leipoi äidin kanssa. Ne on koottu pyramidiksi yhdelle äidin hienoista uusista kakkuvadeista. Danica on valokuvaajana erikoisten kuvakulmien koulukuntaa. Hän kääntää puhelimen kallelleen, kiertää brownie-pyramidia ja ottaa hilpeän kuvan toisensa jälkeen.

Otan muroja ja istuudun pöytään hänen viereensä. Olemme asuneet tässä kämpässä puoli vuotta, mutta tämä tuntuu vieläkin väliaikaiselta, aivan kuin olisin vain käymässä. Odotan koko ajan, että pääsen takaisin todelliseen elämäni.

Aikaisempaan taloomme verrattuna tämä asunto on pieni. Kaipaan omaa pihaa. Nyt meillä on yhteispiha kahdentoista muun huoneiston kanssa. Vanhassa talossa meillä oli kaksi kylpyhuonetta, nyt on yksi. Mutta eniten kaipaan jokaiseen huoneeseen liittyneitä muistoja.

Danica valitsee kuvan ja työntää puhelimen minulle niin

että näen hänen postauksensa. ”Niistä ei edes huomaa, että ne kärkehtivät”, hän sanoo ylpeästi.

Se on totta. Browniet näyttävät täydellisiltä. Skrollaan Danican postauksia. Näen selfien hänestä ja äidistä, kumpikin jauhöpölyn peitossa, heillä on iso suklaalevy ja he nauravat. Toivon, että olisin mennyt auttamaan. Luen hashtagit – #äidin-jatytärenleivontailta #mustantytöntaikaleipomukset #täydellisetbrownietovattäydellisiä – ja annan puhelimen takaisin.

”Miksi et ole brunssilla?” Danica kysyy.

Yleensä menen sunnuntaiaamuisin parhaiden kavereideni kanssa Surf City Waffleen, koko Los Angelesin parhaaseen vohvelipaikkaan. Mutta tänä aamuna heillä on muuta tekemistä.

”Kaikilla on jotain”, sanon Danicalle.

”Aiotko siis vain hengaila täällä?” hän kysyy tavalla, joka saa minut ajattelemaan, ettei hän halua minun hengaaavan täällä.

Pudotan lusikan murekuppiin ja katson siskoani tarkasti. Useimpina päivinä hän näyttää joltakin 70-luvun supermallilta, sillä hänellä on valtava afro, värikäs kimalteleva meikki ja vintagevaatteet.

Juuri nyt Danica näyttää jopa kauniimmalta kuin tavallisesti. Jos olisi pakko arvata, sanoisin että hän tapaa jonkun. Minun ei tarvitse arvailla, sillä ovikello soi jo sekuntia myöhemmin. Danican naamalle leviää valtava hymy, ja hän pinkaisee hihkausten ovelle.

Viime vuonna Danicalla oli kahdeksan poikaystävää, mikä tarkoittaa keskimäärin 0,667 poikaystävää kuukaudessa ja 0,154 poikaystävää viikossa. Danican poikaystävien määrä tai laatu ei ole minulle ongelma (mutta suoraan sanoen olisi parempi, jos hän panostaisi laatuun. En käsitä, miksi hän valitsee tyyppejä jotka eivät ole läheskään yhtä kiinnostavia ja fiksuja kuin hän

itse.), vaan ongelma on se, että hän ylipäätään deittailee. Miksi minä olen ainoa, joka on oppinut jotain äidin ja isän erosta?

Jätän murokupin pöydälle ja yritän livahtaa olohuoneen kautta välttyäkseni tervehtimästä. Ei onnistu.

”Hei, Evie”, poika sanoo. Hän sanoo ”hei” niin kuin siinä olisi monta tavua.

”Hei”, vastaan ja yritän palauttaa mieleeni hänen nimensä. Hänellä on päällään väljät sortsit ja hihatton T-paita kuin hän olisi menossa rannalle tai tulossa sieltä. Hän on valkoinen, pitkä ja raamikas, ja hänellä on pitkä ja sotkuinen vaalea tukka. Jos hän olisi sisustusesine, hän olisi tosi kiva pörheä nukkamatto.

Seisomme siinä vaivautuneina pari sekuntia, kunnes Danica pelastaa meidät. ”Ben ja minä ajattelimme mennä leffaan”, hän sanoo. ”Sinäkin voit tulla jos haluat.”

Kummankin ilme paljastaa minulle kaksi asiaa:

#1: He eivät aio mennä leffaan. He aikovat olla täällä. Kahdestaan. Kämpässä. Jotta voivat lemmiskellä.

ja

#2: Jos he olisivat menossa elokuvaan, he eivät haluaisi minua mukaan.

Miksi Danica edes kysyi? Sääliikö hän minua?

”En pääse nyt. Mutta pitääkö hauskaa”, sanon heille. Minulla ei ole täksi päiväksi muita suunnitelmia kuin kirjojeni vieminen kirjastoon, mutta sen sanominen saisi minut vaikuttamaan sääliittävältä. Menen yläkertaan ja puen päälleni.

Lähtiessäni sanon moi niin kuin siinä olisi useampi kuin yksi tavu.

Olen pyörällä puolimatassa kirjastoon, kun muistan, että nyt onkin sunnuntai. Kirjasto on sunnuntaisin kiinni.

Kotiin palaaminen ei ole mikään vaihtoehto nyt, kun Danica ja Ben ”hengaavat” siellä. On yksi niistä kauniista kevätpäivistä, jolloin aamusumu hälvenee hitaasti, ja ilma tuoksuu märältä ja uudelta. Päätän ajaa La Brea Tar Pitsin puistoon, ja koukkaan sinne Hancock Parkin kautta.

Hancock Parkin alue on vain kymmenen minuutin matkan päässä meiltä, mutta se voisi olla toisessa maailmassa. Talot ovat isoja kuin linnat. Niistä ei puutu muuta kuin vallihaudat, laskuportit, lohikäärmeet ja neitokaiset ahdingossa. Joka kerta kun ajamme alueen läpi, äiti sanoo pitävänsä rikollisena, että sellaisia taloja on kaupungissa, jossa monet ovat vailla kotia. Päivystyspolilla hoidetaan paljon asunnottomia.

Ajan hitaasti, poljen katuja toisensa jälkeen, tuijotan suunnattomia moitteettomia nurmikenttiä ja jättikokoisia kalliita autoja.

Päädyn kadulle, jonka kummallakin puolella kasvaa jasmiinipensaita ja valtavia jakarandapuita. Oksat ulottuvat kadun ylle ja muodostavat violettien terälehtien katoksen. On kuin polkisin satutunnelissa.

Aurinko menee pilveen, ja yhtäkkiä tulee kylmä. Pysähdyn jalkakäytävälle ja kaivan repusta takin. Aion juuri nousta satulaan, kun huomaan, että lähellä on pieni puinen lainakirjalaitos. Se on kirkaansininen ja näyttää pieneltä talolta, jossa on harjakatto ja valkoiset säänsyömät ovet, jotka on suljettu salvalla. Minikokoisessa kyltissä lukee: *Pieni ilmainen kirjasto*.

”Sinulla onkin meille paljon kirjoja, tyttöseni”, kuuluu joku nainen sanovan, kun pysäköin pyöräni.

Pyörähdän kiljahtaen ympäri. Alle puolen metrin päässä takanani seisoo vanha nainen.

”Pyhä perse”, minulta pääsee, mutta nostan heti käden suuni

eteen. ”Anteeksi, ei ollut tarkoitus kiroilla. En huomannut sinua.”

Nainen naureskelee ja tulee lähemmäksi. Hänen ihonsa on kelmeä, ohut ja ruskea, kuin haalistunutta paperia.

”Vähät minä kiroilusta”, hän sanoo. ”Vaikka se tietysti pistää miettimään, mikä mahtaa olla pyhä perse.”

Hymyilen, mutta katson naisen ohi. Mistä hän edes tupsahti tähän?

”Onko tämä sinun kirjastosi?” minä kysyn.

”No, minä sen tein, mutta se on tietysti kaikkien käytössä. Oletko kuullut näistä? Ajatus on saada ihmiset lukemaan ja todella puhumaan naapureidensa kanssa sen sijaan, että vain asuisivat vierekkäin.” Nainen hieroo käsiään. ”Jaaha, mitä toit meille tänään?”

Heilautan repun maahan ja kaivan sieltä sylillisen kirjoja.

Nainen ottaa niistä muutaman ja painaa rinnuksilleen. ”Nämä ovat hyvin rakastettuja”, hän sanoo katsoessaan nimiä. Hän on niitä ihmisiä, jotka liikuttavat huuliaan lukiessaan. Näyttää siltä kuin hän hymisisi jotain outoa loitsua. *Barely There; Cupcakes and Kisses; Destiny's Duke; Love, Set, Match; Tigers Heart.*

”Kaikki hyviä kirjoja”, sanon. Ääneni on rahiseva kuiskaus. ”Kannattaisi lukea.”

”Miksi annat ne pois?” kysyy nainen.

Hän seisoo entistä lähempänä kirjojani puristaen.

Otan repusta lisää ja mietin, kertoisinko totuuden. Että kirjani eivät enää tunnu omilta. Että rakkaustarinat ovat kuin satuja: niihin ei ole tarkoitus uskoa ikuisesti.

Minä lakkasin uskomasta niihin sinä päivänä, jona isä muutti kotoa.

Hassua, miten jokin päivä voi alkaa samalla tavalla kuin kaikki muutkin ja päättyä aivan eri tavalla. Toivon joskus, että elämästä saisi sääennusteen. *Huomisaamuksi on luvassa normaaleja high school -juttuja, mutta myöhään iltapäivällä saapuu vanhemman dramaattinen petos, joka yltyy illansuussa pohjattomaksi epätoivoksi. Aiheesta lisää mainostauon jälkeen.*

Koulupäivä meni sokissa, enkä voinut uskoa, että kun menisin kotiin, isä ei enää olisi siellä. Ruokatunnilla ajattelin jo saavani isän uskomaan, että hän ja äiti olivat tekemässä virheen. Koulun jälkeen menin bussilla Santa Monicaan ja jatkoin pyörällä kampuksen poikki humanistisen tiedekunnan rakennukseen, jossa isän työhuone on. Loikin portaat kaksi askelmaa kerrallaan ja mietin, mitä sanoisin. Ehkä ongelma oli siinä, ettei isä tajunnut, kuinka paljon äiti rakasti häntä. Äiti ei aina osoita tunteitaan. Tai ehkä he tarvitsivat kahdenkeskistä laatu-aikaa, viikoittaisen deitti-illan tai jotain. Tai ehkä heidän piti keksiä jokin yhteinen harrastus, joka auttaisi heitä taas ”lähentymään” sillä tavalla, josta parisuhdeterapeutit aina puhuvat.

Juoksin käytävää isän työhuoneeseen ajatellen, että hän ymmärtäisi. Me kaksi ymmärsimme toisiamme aina.

En koputtanut oveen. Olisi pitänyt, mutta en tehnyt sitä. Minä vain tempaisin oven auki ja painuin sisään siinä toivossa, että isä olisi siellä. Hän oli siellä. Suuteli juuri jotakuta naista, joka ei ollut äiti.

Katsoin vuoroin isää, vuoroin naista. Yritin uskotella itselleni, että suhde saattoi olla aivan tuore, että se oli alkanut vasta kahden viimeksi kuluneen päivän aikana. Suudelma kertoi, että suhteella oli pitkä historia. Se oli yksi niistä monista suudelmissa, jotka rikkoivat perheemme, äidin sydämen ja minun sydämeni.

Isä pyyhki kädellä kasvojaan. ”Evie, kultaseni”, hän sanoi. ”Et koputtanut.”

En tiedä, oliko se moite.

Kun isä ja äiti kertoivat meille eropäätöksestään, he sanoivat vain kasvaneensa erilleen. He kuulemma rakastivat yhä toisiaan ja meitä. Se oli valetta. Isän lähdön syy oli juuri tuo nainen, jolla oli jadenvihreä puku ja isot korvarenkaat ja joka piti käsiä suunsa edessä, kuin se muka voisi jotenkin tehdä tyhjäksi sen, mitä olin nähnyt.

Peräännyin kauemmaksi, juoksin ovesta käytävään ja portaita alas ja ulos. Isä huusi perääni, mutta mitä sanottavaa meillä enää oli? Ei yhtikäs mitään.

Äiti sanoi illalla, että isä oli soittanut ja kertonut, mitä oli tapahtunut. Äiti sanoi olevansa pahoillaan siitä, että olin joutunut näkemään sen. Hän pyysi, etten puhuisi mitään Danicalle. Hän sanoi, ettei halunnut puhua asiasta enää koskaan.

En tietenkään kerro sitä vanhalle naiselle. Sen sijaan työnnän loputkin kirjat pieneen kirjastoon. Kun katson naiseen, hän vaikuttaa myötätuntoiselta, kuin olisi jotenkin kuullut kaiken, minkä jätin sanomatta.

Panen oven salpaan. ”No niin, lukuiloa sitten vain”, minä sanon.

Vanha nainen osoittaa kirjastoa. ”Tyttöseni, etkö aio ottaa tuolta mitään? Sääntö kuuluu: Anna kirja, ota kirja.”

”Ei siellä ole mitään otettavaa”, vastaan.

”Oletko varma? Minusta näytti, että joku toi äsken jotain.”

Avaan oven ja vilkaisen naisen mainitsemaa kirjaa vasemmassa takanurkassa.

Kirjan nimi on *Tanssikoulu*. Se on ohut paperikantinen kirja-

nen, jonka sivuissa on kosteusläiskiä ja koirankorville taitettuja kulmia. Nimen alapuolella on yksinkertainen viivakuvio, jossa on kahdet jalanjäljet vastakkain.

Selailen kirjaa ja katson lukujen otsikoita: Salsa, Bachata, Valssi, Tango, Merengue, Itärannikon swing, Lindy Hop. Jokaiseen tanssiin kuuluu joukko numeroituja kaavioita, joissa nuolet osoittavat askelten järjestyksen.

”Ehkä tämä pitää jättää jollekulle, joka haluaa oppia tanssiin”, sanon ja aion panna kirjan takaisin.

”Se jokuhan voisit olla sinä, tyttöseni.” Nainen tulee lähemmäksi. ”Ole kiltti.”

Asia tuntuu olevan hänelle niin tärkeä, että otan kirjan ja pudotan sen reppuun. ”Oli kiva tavata”, sanon ja hyppään pyörän selkään.

”Samoin”, hän vastaa. ”Pidä huolta itsestäsi.”

Käännyn korttelin reunassa vilkuttamaan hänelle.

Mutta kun katson taakseni, naista ei näy enää missään.

Poljen kaksi korttelia ennen kuin huomaan, että ajan itään enkä länteen kotia kohti. Miten minä nyt sillä lailla sekoilin? Ajan tien sivuun ja katson puhelinta. Kello on jo yli kolme. Olen ajellut ympäriinsä neljä tuntia. Vatsani murisee, kuin sekin tajuaisi myöhäisen ajankohdan juuri nyt.

Ajan mutkittelevaa reittiä kotiin ja poljen kovaa, mutta muistan olla varovainen. LA:n autoilijat käyttäytyvät joskus kuin pyöräilijöitä ei olisi olemassakaan. Lukitsen pyörän ja menen kulman ympäri kotiin päin. Danica ja Ben seisovat ulkoportaalla. He tuijottavat toisiaan silmiin niin keskittyneesti, etteivät tajua minun olevan melkein vieressä.

On juttuja, joita ei pitäisi nähdä koskaan. Yksi niistä on pikkusisko lääppimässä jotakuta. Aion juuri rykäistä ja säästää

meidät molemmat traumalta. Mutta en ehdi tehdä sitä, kun Danica jo kumartuu suutelemaan Beniä.

Näkökenttäni menee pimeäksi kuin juuri ennen elokuvan alkua.

Ja minä näen.

17-vuotiaan Evien vanhemmat ovat eronneet, eikä hän ole puheväleissä isänsä kanssa. Evien lempikirjat ovat menettäneet lumonsa, ja tosi-rakkaus vaikuttaa hänestä epäuskottavalta. Vierailu korttelikirjastossa ei ainakaan paranna Evien elämää: yhtäkkiä hän saa kyvyn nähdä sydänsuruja joka puolella ympärillään!

Etsiessään selitystä yliluonnollisiin näkyihinsä Evie päätyy seuratanssitunneille. Tanssikoululla hän tapaa rohkean X:n, joka laulaa bändissä ja muistuttaa ärsyttävästi rakkausromaanien klas-sista mieshahmoa. Miten käy, kun heidän tulisi osallistua yhdessä Los Angelesin tanssikilpailuun? Pian Evie huomaa kyseenalaistavansa entiset ajatusmallinsa elämästä ja rakkaudesta.

Koskettava tarina saa lukijan arvostamaan rakkauden jokaista askelta, ensimmäisestä viimeiseen.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4073-2

oloyentertainment